

JIŘÍ DITTRICH

TRISTAN

POKŘTĚNÍ VÁLKOU

TRISTAN

POKŘTĚNÍ VÁLKOU

JIŘÍ DITTRICH

TRISTAN

POKŘTĚNÍ VÁLKOU

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Jiří Dittrich, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2026

Czech edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0275-3 (print)

ISBN 978-80-278-1649-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1650-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1651-4 (pdf)

Kdysi dávno neexistovalo nic jako hranice mezi jednotlivými národy. Ani množné číslo slova národ. Jeden kontinent znamenal jednu společnost. A jedna společnost znamenala soudržnost a vzájemný respekt.

Tento systém se však začal bortit, když lidé zpychli a přestali si vážit dosavadních zvyků a pravidel. Důsledkem jejich činů došlo k takzvanému rozpadu civilizace. Tento okamžik, kdy se kontinent rozdělil na několik samostatných říší, zároveň určil počátek nového letopočtu...

Standardní rok má tři sta šedesát dní a dvanáct měsíců, které jsou stejně dlouhé.

Názvy měsíců jsou následující: yanuarr, februarr, mar, apryl, may, yune, yunley, ogest, septembris, octobris, nowembris, discembris.

Během roku se střídají dvě roční období, a to teplé a studené.

Tristan a Vanda seděli ve společenské místnosti. Vanda na pohovce se sklenkou vína, Tristan na židli u krbu, kde do sebe obracel již třetí amforu s krví. Poté, co ho Vanda nechala ve svém sklepení téměř vykrváčet, musel dodat tělu požadovanou energii.

Jakmile si dopřál poslední doušek, polkl a se zavřenýma očima se soustředil na to, jak se mu do žil vrací život a síla. V krbu tiše praskalo dřevo a teplo se mísilo s kovovou pachutí krve ve vzduchu. Stíny tančily po kamenných stěnách, protahovaly se a zase mizely, jako by i ony sledovaly jeho návrat zpět mezi živé. Cítil, jak se uklidňuje. Jak se jeho srdeční tep vrací do normální frekvence. Pomalu a zhluboka dýchal. Na nic jiného se v tu chvíli nesoustředil.

Konečně vše přestalo být tak rozostřené a neurčité. Přestal se třást a uvědomil si, v jaké situaci se nachází. Jasně se mu vrátily vzpomínky na poslední hodinu. Vanda na něj ušila past. Nechala doma svůj náramek a čekala, zda jej Tristan použije k otevření dveří do sklepení. Udělal to a ona neváhala a zlomila mu vaz. Po probuzení, s řeznými ranami všude po těle a zavěšený v řetězech na trámech sklepení, si chvíli myslel, že se nedožije rána. Takový strach a paniku zažil jen v tu osudnou noc, kdy zemřela jeho rodina. Vše se naštěstí v dobré obrátilo, když se ukázalo, že i Vanda usiluje o Marcusovu smrt. Tedy spíš usilovala, než ji to dvakrát málem stálo život.

„Ty bys mě skutečně zabila, že?“

Vanda se dlouze napila svého vína.

„Byla jsem si jistá, že tě někdo poslal. Jen jsem netušila, kdo by to mohl být a proč. To byly důvody, proč jsem tě nezabila hned na místě.“

„Proč mluvit, když můžeme hned zabíjet, že?“ odsekl Tristan, ve kterém to vřelo vzteky.

„Proč mluvit, když můžeme šmejdít a okrádat, že?“ opáčila, aby poukázala na Tristanovo dětinské chování. Zavržela hlavou. „Já prostě stále nerozumím, proč jsi nic neřekl. Chápu, žeš chtěl být opatrný, ale na celou tu věc jsi mohl jít úplně jinak.“

Tristan si povzdechl. Nevěděl, co říct.

„Ale musím uznat, že obsazení Herisova sídla byl kvalitní kousek. I to, jak jste to s Adrianem udělali.“

„Děkuji za to hlavně jemu. Jeho schopnosti ovládání lidské mysli jsou neuvěřitelné. Dokázal Herise přinutit k tolika věcem, a vůbec to přitom nevypadalo, že by je dělal proti své vůli.“

Vanda přikývla. „To je pravda. Po té jeho vloupačce jsem si byla jistá, že se mým strážím někdo vrtal v hlavě, ale ne a ne to prolomit. Umí svou myslí zaplout velmi hluboko do té lidské. To někdy dělá problém i mnohem starším upírům.“

Tristan pohlédl na své polonahé tělo a paže. „Rány už se zahojily.“

„Všimla jsem si. Teď, když to vypadá, že jsi zase při smyslech, mi to celé prosím ještě jednou zopakuj. Dostala tě ke mně Marcusova krev v tvém těle, je to tak?“

„Ano,“ odvětil Tristan. „Čarodějka, která pro mě to kouzlo dělala, se nejdříve pomocí mojí krve snažila najít přímo mého stvořitele. Ale nic. Kouzlo nefungovalo. Pak ho ale upravila, aby hledalo další takové, jako jsem já. Ty, co Marcus stvořil. A našlo to tebe.“

Vanda se zarazila. „Jen mě?“

„Jen tebe.“

Vanda vstala, aby sobě i Tristanovi nalila víno.

„To je zvláštní. Rozhodně nejsem jediný žijící upír, kterého Marcus stvořil. Jsou jich desítky. Možná už i stovky. Předpokládám ale, že všichni jsou součástí jejich klanu či vojska. A jestli je kryje nějaké hromadné kouzlo, kdo ví. V Orientu se teď dějí zvláštní věci. Dobře ale. Dál.“

„Po cestě jsem se seznámil s Adrianem. Slovo dalo slovo, padla láhev k láhvi, strávili jsme spolu pár dní a nakonec řekl, že se ke mně přidá.“ Tristan pokračoval vyprávěním o Sovím řádu, osvobození zajatých žen i Herisovi. Vysvětlil, jak přesně ho využili, než ho zabili, a neopomněl zmínit ani nechtěnou vraždu Gerralta Fonseho, spoluvlastníka Herisova nevěstince.

Vanda se při představě Fonseho smrti pousmála. „Omlouvám se. Ale ten chlap byl prasák. Stejně tak jako Heris.“

„Vzhledem k tomu, že aukce s ženami byla jejich společný výmysl, věř mi, že jsem si na ně oba názor udělal.“ Tristan konečně sáhl po sklenici vína a s chutí se napil.

Následovalo ještě pár minut, kdy se Vanda doptávala na detaily, které jí o svém životě až do té chvíle tajil. Nebylo toho naštěstí moc, jelikož ve většině případů se Tristan snažil mluvit pravdu.

„Inu dobrá,“ poznamenala Vanda. „Teď předpokládám, že budeš chtít přejít k tomu, kvůli čemu jsi vůbec přišel do Gechkaru. Je to tak?“

„Ano. Prosím, řekni mi všechno. Co jsou zač? Odkud? Kolik jich je? Slabiny? Musím o nich vědět co možná nejvíc.“

Vanda věděla, že by se byl Tristan všemi těmi informacemi nejraději zadusil. Toužil po nich. Zběsile, dalo by se říct. Viděla mu to v očích. Také ale viděla mladého muže, který přišel během jedné noci úplně o všechno. Po dlouhé době jí bylo někoho skutečně líto.

„Jak už jsem řekla. Střed celého klanu tvoří královská rodina. Sedm upírů, tři generace. Těmi nejstaršími jsou král Ferdinand a královna Amelie. Oba nyní sedí na trůnu jako vládci. To asi víš. Mladší generaci tvoří jejich jediný

syn Benjamin a jeho žena Elisa. Tihle dva pak zplodili tři děti: prince Augusta, prince Marcuse a princeznu Miriam. Ta je nejmladší a v době proměny jí bylo osmnáct let.“

„Jak se proměnili?“ vyhrkl Tristan.

Vanda ho zpražila pohledem. „Neskákej mi do řeči. Aby sis udělal ucelený obraz, musím tě seznámit s celým příběhem. Víš, jak došlo k rozpadu civilizace?“

Tristan zapátral v paměti. „Myslím, že kvůli uchvatiteli de Vertesovi. Vojenský velitel, který se chtěl korunovat vládcem kontinentu.“

„Přesně tak. Když Cedrik de Vertes rozpoutal válku, vzniklo několik znepřátelených stran. Jedna ze západu, jedna z východu, jedna z jihu, jedna ze severu a jedna ze zámorí. V čele té východní stál velitel Ferdinand de Orient. Vedl všechna tažení a všechna je přežil. Říkalo se mu Nesmrtelný Nand. A tak nebylo divu, že když byl de Vertes poražen, stal se Ferdinand králem vybojovaného území. Každá strana měla své. Tak mimochodem vznikla první podoba našich království.“

Ferdinand byl již ženatý s Amelií a ihned po válce se jim narodil Benjamin. Chtěli i druhé dítě, ale nešlo to. A jak jim Benjamin rostl před očima, uvědomili si, že něco není v pořádku. Léčitelé u Ferdinanda odhalili nemoc, jež ho zevnitř požírala a způsobovala neplodnost. Čekali ho posledních pár roků života. Když už to vypadalo nejhůř, jakási čarodějka-léčitelka přivedla jedné noci cizince. Ráda bych upozornila, že tenkrát existovalo na celém kontinentu jen několik desítek upírů. Ale téhle čarodějce se jednoho podařilo najít.

Cizinec nabídl králi svou vlastní krev. Řekl však, že aby jeho dar působil, musí zemřít, zatímco ji bude mít v těle. Královna zuřila, nechtěla jeho slovům věřit. Prý se v tu chvíli ale králi tak moc přitížilo, že tento pokus nakonec odsouhlasila. Upír dal Ferdinandovi napít své krve a následně mu myslí zastavil dech. Když se po několika hodinách

vrátil, byl zdravější, silnější a rychlejší. Upír s ním zůstal po celý rok, aby ho naučil, jak kontrolovat své pudy, užívat svou mysl a zacházet se svou silou.

Když nastal čas, upír krále opustil. Ferdinand dál pokračoval ve své vládě. Netrvalo dlouho a svůj dar předal i manželce Amelii. V tu dobu už měl jejich Benjamin prvního syna. Rok se sešel s rokem a také Benjamin končí s upíří krví v těle. I jeho žena. Vypadalo to, že se jim žije nadmíru dobře, jejich vláda byla úspěšná. Pak ale přišel zvrat. Jedné noci jejich palác napadlo vojsko vedené čaroději a také lidmi, kteří byli upraveni magií, takzvanými lovci.“

Tristanovi přejel mráz po zádech. *Lovci upírů.*

„Těmhle lidem se přičilo, že jim vládnou monstra, a rozhodli se je zabít. Věděli, proti jaké síle stojí, a rozhodně žádného ze čtyř upírů nepodcenili. Celou rodinu i se služebnictvem se jim podařilo zahnat do jednoho z chrámů. Mladým dědicům bylo od osmnácti do šestadvaceti. V chrámu mohli útočníkům odolávat maximálně několik dní, a tak Ferdinand věděl, že mají jen dvě možnosti. Buď tam všichni zemřou, nebo své nepřátele pozabíjejí. Ale jen když jich bude víc. Bylo potřeba víc upírů. Ne jen čtyři. A tak dal vnoučatům svou krev a zlomil jim vaz.

Jako první potrava jim posloužilo služebnictvo. A když se pak jejich nepřátelé probíjeli do chrámu, došlo na mnohem větší hostinu. Novorození upíři jsou sice slabí a nekoordinovaní, ale zabít umějí bez váhání. Bitva skončila rychle a do paláce se vrátilo sedm upírů, kteří tam jsou dodnes. Jak už jsem říkala, různě se střídají, fungují vlastní smrt, vydávají se za své mladší či starší verze, děti nebo rodiče... A funguje jim to už zatraceně dlouho.“

„Žádný z nejmladších dědiců neměl děti?“ zeptal se překvapeně Tristan.

„August měl. Dceru a syna. Ale je i jejich matku při vpádu do paláce lovci zabili. Marcus byl dle všeho až moc svéhlavý, než aby si hledal družku. A mladá Miriam měla v té

době před svatbou, ale ze všech plánů poté sešlo. Každopádně... Tohle je střed klanu. Pak je tu Augustova družka Sarah a spousta Marcusových a Miriaminých hraček. Co vím, tak ti dva každých padesát let mění partnery, vždy si promění někoho nového. Starší si sice také užívají, ale životní partnery si, zdá se, vybrali nastálo. Veškerá palácová stráž jsou též upíři. Může jich tam být zhruba dvě stě. Dalších sedm set jich pak může být v oblasti hlavního města. A všichni k nim chovají hluboký a nebezpečný respekt.“

Když si Tristan představil skoro tisíc upírů na jednom místě, trochu znervózněl.

„Už chápeš, jak jsem to myslela? Chtěl jsi znát jejich slabiny, ale bohužel o nich nevím.“

Tristan zatnul ruku v pěst. „Slunce na ně působí stejně jako na nás, ne?“

Vanda se pousmála. „To ano, ale... Mají kolem sebe nespočet čarodějů, kteří nad hlavním městem udržují jisté kouzlo. Díky němu tam slunce nesvítlo už přes pět set let.“

„Prosím?“

„Rozuměl jsi správně. Silná vrstva mraků, která se už stovky let ani nehnula.“

Tak tohle jsem nečekal. Ale může to být i naše výhoda.

„Fajn. Ale tím pádem se tam můžeme přes den pohybovat i my.“

„To ano – ve městě, kde je tisíc jim oddaných upírů, přes sto velmi mocných čarodějů a také značná část jejich vojska.“

„O tolika čarodějích jsi předtím nemluvila.“ Tristanovi se trochu stáhlo hrdlo.

„Ještě jsem se k tomu nedostala. Ale je to tak. A to mám staré informace. Možná už jich tam je mnohem víc.“

Tristanovi to hlava nebrala. „K čemu mají tolik čarodějů v hlavním městě?“

„To nevím. Říkala jsem ale, že se tam teď děje něco divného.“

Tristan si nahlas povzdechl a zapřel se do židle, v níž seděl. Potřeboval si to celé promyslet. Vzít v potaz všechny nové informace a vstřebat je, aby měl šanci vymyslet nějaký plán.

„Jak vypadaly tvé pokusy je zabít?“ zeptal se.

Vanda si elegantně prohrábla své dlouhé hnědé vlasy a neochotně zavzpomínala.

„Prvně to bylo hned poté, co jsem dostala ten tubus s rodokmenem. Nepřemýšlela jsem a bezhlavě vpadla do hlavního města a do paláce. Cestou se mě snažilo odrazit pár stráží, ale tehdy tam ještě neměli upíry. K Marcusovi jsem se dostala poměrně snadno. Když jsem ale vytáhla kůl a snažila se mu jím probodnout srdce, zjistila jsem, že je mnohem silnější, než kdykoli předtím dával najevo. Ruku, ve které jsem zbraň držela, mi zlomil jako špejli. Myslela jsem si, že umřu. A vlastně jsem si to i chvíli přála. I když jsem některé členy své rodiny neznala, jejich smrt mě bolela. Bolelo to tak hrozně moc, jako kdybych znovu přišla o sestry.

Jakmile mě odzbrojil, nic nedělal. Jen sledoval, jak kolabuji. Samozřejmě se mezitím přiřítili August s Miriam, kteří mě chtěli okamžitě zabít. Zastavil je a sám mě vyprovodil za hranice hlavního města. Tam mi řekl, že mě stále miluje a nedopustí, aby se mi něco stalo. A že vyvraždění mého rodu byl jen trest, abych si uvědomila, co jsem mu svým odchodem způsobila.“

„Kolik času uplynulo od téhle události?“

„Nějakých čtyři sta let.“

„Neuvěřitelné, že si to takhle pamatuješ.“

„Silné chvíle života se ti vryjí do mysli, ať jsi člověk, nebo upír. Ovšem nepopírám, že jako upíři máme zřejmě mnohem lepší paměť než lidé či čarodějové.“

„Hmm,“ zabručel Tristan a dlouze se napil.

„To, že mě nechal žít, jsem pokládala za obrovské štěstí. Odešla jsem z království Orient, usadila se v Toglyati

a snažila se to celé nechat za sebou. Znovu jsem začala s obchodem, koupila si dům... Ale pronásledovalo mě to. Něco ve mně vědělo, že to nemůžu jen tak nechat být. A čím déle jsem se tomu bránila, tím to bylo silnější. Po dvaceti letech přišlo rozhodnutí, zkusit to znovu. Ale už ne sama. Začala jsem hodně cestovat, poznávat upíry a čaroděje z různých koutů království i mimo něj. Během dalších deseti let se mi povedlo vytvořit kvalitní síť kontaktů. A našla jsem jedince, kteří, stejně jako já, chtěli jít proti Marcusovu klanu. Důvody byly různé, ale většinou jim někoho zabili či umučili. Nakonec vznikla skupina třiceti silných upírů a sedmi čarodějů, kteří se mnou po dlouhém plánování podnikli tažení. Byla jsem si jistá, že budeme v převaze. To jsem ale netušila, že si Marcusova rodina začala dělat upíry ze stráží. Nebylo to hezké. Půlka nás padla, ještě než jsme se dostali do jejich komnat. Tam to pak začalo být ještě ošklivější. Když totiž dorazil Ferdinand s Amelií, začala jatka. Jednoho po druhém nás kosili jako dlouhá a slabá stébla trávy. Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou mě Ferdinand držel pod krkem a všichni kolem byli mrtví. Sáhl mi rukou do hrudi.“

Při té poslední větě se Tristan otrásl. Říkal si, jaké to asi je, cítit cizí ruku u sebe v hrudi a jen čekat, až oddělí srdce od zbytku těla.

„Vtom zasáhl Marcus. Prosil ho, aby mě nechal jít. Žadonil. Celá rodina ho měla za slabocha. Nakonec všem přisahal, že jestli se ještě někdy vrátím, sám mě zabije. A tím mé snažení skončilo. Tehdy jsem přesunula obchod sem do Gechkaru a už tu zůstala.“

Po posledním slově do sebe obrátila celý zbytek vína, který byl v její sklenice. Okamžitě se zvedla, aby si dolila.

„A to bylo naposledy, cos ho viděla?“

„Vlastně ne. Zhruba před dvěma sty padesáti lety jsem musela obchodně za hranice království. Jen do Nechivertu, nejzápadnějšího města Orientu. Po pár dnech mě tam Marcus vyhledal. Od jeho špehů se mu doneslo, že tam jsem.“

„A co chtěl?“

„Prý jen mě vidět a zjistit, jak se mi daří. Všimla jsem si, jakým způsobem na mě koukal. Stále mě miloval. I po vší té době. Bála jsem se dělat problémy, a tak jsem pár hodin snášela jeho přítomnost.“

„To ses o nic nepokusila? Když byl sám?“

„Ne, Tristane, nepokusila,“ odpověděla rázně. „Samozřejmě jsem měla ty nejčernější myšlenky, ale věděla jsem, že je silnější než já. Přemýšlela jsem i o tom, že budu předstírat znovuvzplanutí svých citů a svést ho, abych se k němu dostala, a mohla mu tak proklát srdce, ale... Ne. K ničemu jsem se neodhodlala.“

Tristan si nedokázal představit, že by měl vraha své rodiny tak blízko a nic neudělal. Na jednu stranu však Vandu obdivoval, že v ní zvítězil zdravý rozum, který jí zřejmě tu noc zachránil život.

„Ale zažehlo to ve mně jakousi jiskru. Zase. Po návratu domů začal nabírat obrátky nový plán. Chtěla jsem ho mrtvého. Tak strašně moc. Jenže pak přišlo období, kdy se mi podařilo úspěšně začlenit do společnosti tohoto města. Našla jsem si přátele, obchodní partnery... Nakonec přišlo rozhodnutí, skutečně to nechat za sebou.“

„Jen tak? Zničehonic?“ Tristan to nechápal.

„Ne. Ne zničehonic. Po více než sto letech usilování o jeho smrt. Potřebovala jsem se od toho všeho odpoutat, abych mohla zase začít žít. A ne jen přežívat.“

Tristan v tichosti vstal a stoupl si ke krbu. Mlčky pozoroval oheň, který v něm plál, a přemýšlel.

„Cos chtěla udělat?“ dostal ze sebe nakonec.

„Hm?“

„Říkala jsi, že po návratu domů jsi dala do pohybu nový plán. Co to mělo být?“

Vanda vstala a stoupla si do Tristanovy těsné blízkosti. „Nevím, jestli je dobrý nápad nechat tě se do toho pustit.“

„Vando... Prosím, mluv.“

Věděla, že když začne, nebude cesty zpět. Nechtělo se jí do toho.

„Já... Měla jsem v plánu zničit celé město. Vypálit ho. Oheň je něco, co stejně jako slunce upíra zabije.“

„Jak jsi to chtěla udělat?“

„Pomocí čarodějů. Kdyby jich bylo dost, a myslím tím skutečně hojný počet, dokázali by seslat kouzlo ohnivého deště. Srovnalo by to celou oblast se zemí a nikdo by nepřežil. Ani upíři, ani lidé.“

Tristan chápal, co ji asi zastavilo. Málokdo dokáže zabít přes milion lidí kvůli tisícovce upírů. I tak se ale musel zeptat.

„Kolik čarodějů by to obnášelo?“

Vanda byla jeho dotazem zaskočená. Skoro vyděšená.

„Minimálně sto. Tedy tehdy. S čarodějnou silou, kterou mají na své straně dnes, nemám tušení. Ale dost možná bychom jich potřebovali aspoň jednou tolik. A to je zřejmě nemožné.“

Oheň v krbu zapraskal a do komína vlétlo několik jasných jisker.

„Dobře. Musíme na to tedy tak, jak jsem říkal. Nechce to jen upíry, nebo jen čaroděje, ale obojí. A taky vojsko. Možná žoldáky? Někoho, kdo půjde proti jejich vojákům.“

Vanda zavrtěla hlavou. „Tristane, to, o čem mluvíš, není snadné získat. Spousta upírů proti jiným nepůjde. Čaroděje bychom možná sehnali, ale podle klepů se jich spousta podřídila Orientu a jejich řádu, kdo ví proč. A armádu mají obrovskou. Museli bychom nějak přesvědčit hlavní město, aby na ně vytáhlo, což je...“ Vanda měla v očích zoufalství. Vypadalo to, že si je jistá, že Marcusův klan je zkrátka nedotknutelný. „Proč by to dělali, když mají mnohem menší armádu? Orient usiluje o část našeho území, ale my ho prý nejsme ani schopni bránit.“

Ačkoli to nebylo možné, Tristan měl pocit, že dostane migrénu. Věděl, co je zapotřebí, ale na dosah nic z toho rozhodně nebylo.

„Dobře,“ hlesl. „Chápu naši situaci. Jsme úplně v prdeli a bez sebemenší šance někoho z té rodiny dostat. Teď. Ale můžeme začít plánovat. Opatrně, pomalu a tiše. Nejdřív informace.“

„Informace?“

„Ano. Máme možnost zjistit, kolik upírů a čarodějů je teď v jejich hlavním městě? Případně co se tam děje? A kolik klanů je na jejich území? A na našem? Zjistíme, kdo by byl ochotný s námi bojovat a kdo jim je naopak věrný. Potom ti čarodějové v Ardenthalu – proč by byli na jejich straně? Ne, vydáme se tam a zjistíme, jak to celé je. Až se nám všechny tyhle informace sejdou, budeme plánovat dál.“

Z Tristana číselo zvláštní energie. Tím, co říkal, si byl jistý. Nevěděl sice, co přesně bude dělat dál, ale věděl, že tohle je věc, kterou musí začít. Vanda ho opatrně vzala za ruku.

„Měla bych zvládnout nám tyhle věci zjistit. Ale do Ardenthalu bych vyslala posla. Nesmíme na sebe nijak upozorňovat. Orient může mít své lidi kdekoli. A pokud jim jsou podřízeni i naši čarodějové, bojím se, že bychom se z hlavního města nemuseli dostat živí.“

Tristan věděl, že tohle už nebude žádná hra. Bude to nebezpečné a jeden jediný chybný krok se jim může stát osudným.

„Chápu,“ vydal ze sebe a začal uvažovat ještě nad jednou věcí. „Předtím jsi říkala, že v době, kdy se Ferdinand proměnil, existovalo na kontinentu jen několik desítek upírů. A jestli tomu správně rozumím, kdyby tito upíři ještě dnes žili, byli by silnější než kdokoli z Orientu. Je to tak?“

Vanda přikývla a na jejích rtech se objevil náznak úsměvu. „Líbí se mi, jak přemýšlíš podobně jako já tehdy. Ano. Je to tak. Ale za celý život jsem se setkala jen se dvěma upíry, kteří byli starší než Ferdinand. A oba dva jsou již po smrti.“

Tristan pocítil vlnu zklamání. „Jak zemřeli?“

Vanda se zahleděla do místnosti a pátrala ve vzpomínkách. „Jednoho zabili jiní upíři. Nevím přesně proč, jen že

tam byl nějaký velký spor. Myslím, že zabil někoho, koho neměl. Je to už dávno. Ten druhý si vzal život sám asi před třemi sty lety.“

„Sám? Jak sám? Proč?“

„Bylo mu už minimálně dva tisíce let, Tristane. Už zkrátka nechtěl. Prožil nespočet životů a už přišel jeho čas. Jednou tohle, myslím, potká každého upíra. Jednou každému z nás dojde, že nic nového už prostě nezažije... krom smrti. Vyšel ven...“ Ve Vandiných očích bylo vidět, že si představuje, jaké to asi musí být. „Vyšel ven za jasného odpoledne. Nadechl se čerstvého denního vzduchu a poddal se slunci.“

Tristan chvíli nic neříkal, protože nevěděl, co přesně by bylo pro takovou situaci vhodné. Brzy se ale vrátil k tématu.

„A co ti ostatní? Přece na kontinentu musejí být nějakí upíři, co jsou starší než ti z Orientu, ne?“

„Možné to je, ale v tom případě nemám tušení, kde by mohli být. Mohou vlastnit velká a bohatá sídla, anebo taky malé statky uprostřed ničeho. Nebo mohou cestovat horami a lesy. Když nad tím tak přemýšlím, vlastně ani neznám nikoho, kdo by takhle starého upíra potkal.“

Tristan si poposedl. „Dobře. Přejdeme tedy k tomu, co je dosažitelné.“

„To si děláš prdel?“ vyjekl Adrian, když mu Tristan vyličil, co se uplynulou noc událo. „A skutečně ti chce pomoci? Není to jen nějaká posraná lest, která skončí našima mrtvolama?“

„Klid. Měla šanci mě zabít, ale neudělala to. Navíc po tom, co jí Marcus provedl, to vypadá poměrně věrohodně.“

Seděli v jídelně u velkého dřevěného stolu. Obloha venku se pomalu barvila a připravovala se na brzký východ slunce. Světlo už by pronikalo i do Tristanova sídla, ale díky těžkým závěsům zatím nemělo šanci.

„Jestli je to pravda,“ namítl Adrian.

„Proč by si to vymýšlela? Ne, tomu nevěřím. Chystala se mě zabít a rozmyslela si to.“

Adrian na svého přítele vrhl soucitný pohled. „Musel jsi mít strach, co?“

Tristan věděl, že před Adrianem nemusí nic hrát. Zadíval se na desku stolu a několikrát přikývl. „Jo.“ Na krátký okamžik ho píchlo v očích, až se lekl, že se mu zaplní slzami. Nakonec k tomu nedošlo. „Ale ani nevím, v jakém směru. Nebál jsem se ani tak o sebe, jako spíš že to Marcusovi a jeho klanu projde. Myšlenka, že bych zemřel, aniž bych něco udělal, mě sžírala.“ Zvedl oči k Adrianovi. „A pak jsi tu byl ještě ty. Bylo mi jasné, že jestli mě Vanda zabije, budeš další v pořadí. A já tě nemohl nijak varovat. A řekněme si na rovinu, že kdyby tě překvapila, neměl bys šanci. Jsi silný, ale myslím, že proti někomu jejího věku... Vaz mi zlomila jakoby nic. Myslím, že na to nevynaložila ani špetku své síly.“

Adrian vstal a došel pro láhev bílého rumu. Ten jim pak rozlil a posadil se zpět vedle Tristana. „Zlomit vaz je snadné. K tomu ani nepotřebuješ upíří sílu. Je to jeden jednoduchý pohyb... Tak na to, že žiješ.“ Pozdvihl sklenici.

„Na to, že *oba* žijeme,“ opravil ho Tristan a celý obsah sklenice naráz vyprázdnil. „A na spoustu dalšího.“

Adrian oběma dolil. „A co teď? Co nás čeká?“

„Vanda v následujících dnech rozešle své posly ke známým upírům a čarodějům. A ti pak vyšlou zase své lidi. Během pár měsíců bychom snad mohli mít aktuální informace, které potřebujeme. Ale je tu ještě jedna věc. A týká se tebe.“

„Mě? Povídej. Jsem pro každou špatnost, to víš.“

„Potřebuju, aby ses na chvíli vrátil domů.“

„Domů? Do Ardenthalu? Proč?“

„Podle všeho je tam dost čarodějů, kteří by nám mohli pomoci, ale kolují klepy, že jsou podřízeni Orientu. Ty tam

máš určitě nějaké známé, kteří by mohli zjistit, jak to celé vlastně je. A pokud to bude možné, chceme, aby ses spojil s nějakým čarodějem a předal mu prosbu o pomoc.“

Adrian se zamračil. „Jak by měla ta prosba vypadat? A proč nepojedeš se mnou? Nebo Vanda? Nebudu ti lhát, moc se mi to nelíbí.“

„Jde o to, že Vandu spousta čarodějů a upírů zná. A jestli se nějakým způsobem k Marcusovi dostane, že se opět pokouší zbýřit proti jeho rodině, mohl by zasáhnout. Já sám tam nic nezmůžu, nemám žádné kontakty. Ty ano. Potřebujeme, aby se k ardenthalským čarodějům doneslo, že vládci Orientu jsou upíři, kteří ve velkém vraždí naše obyvatele. Vanda říkala, že takové hody, jaké si dopřáli v mé vesnici, konají zhruba každých deset let. Často si vybírají odlehle osady.“

Adrianovi se v očích zaleskl vztek. „To jsou ale zmrdi. Se vši úctou k lidským životům, proč si, sakra, nežerou svoje poddané? Proč kvůli tomu vyvražďují naše občany? Ale moment – chceš jim povědět, co jsou zač? Že jsou to čtrnáct set let staří upíři?“

Tristan ztěžka vydechl. „Ano. Naše království i jiní se musejí dozvědět, co jsou zač a co provádějí. Za všechna ta staletí už museli zabít na sto tisíc lidí. Našich lidí. Desítky vesnic, jako bylo Revlato.“

Oběma se nad tou představou otevřela pomyslná kudla v kapse.

Tihle upíři, tenhle klan... Evidentně si myslí, že jsou nedotknutelní a že si mohou dělat, co se jim zamane. Takhle to ale fungovat nemůže. Musíme je zlikvidovat, říkal si Tristan.

„Neříkala Vanda, z jakého důvodu tě mohli nechat žít?“

Tristan se pousmál. „Ptal jsem se jí. Chvíli jsem si totiž myslel, že možná mají jakousi tradici nechat v každé zdevastované vesnici někoho naživu. Jako podpis. Ale vyvedla mě z omylu. Prý nikdy nikoho naživu nenechají. Nechtějí po sobě zanechávat stopy. Taky to nechápe. Nerozumí

tomu, proč by někoho měli nechat žít. Co žít, ale změnit ho dokonce v jednoho z nich. Říká, že ať se té noci stalo cokoli, určitě to bylo mimo jejich plány. Nemělo se to stát.“

Adriana očividně zamrazilo. „To je... Začíná to být zajímavější a zajímavější. Co se ti to tam tehdy, sakra, stalo?“

Tristan zavzpomínal, jako to udělal už mnohokrát. Ale ať se snažil sebevíc, mezi jeho ulehnutím do postele a probuzením ve stodole nebylo nic. Jen tma.

„To by mě taky zajímalo, Adri. Ale odpověď mi může dát zřejmě jen a pouze Marcus.“

„To asi ano.“ Adrian se na chvíli odmlčel a zadíval se na obraz na zdi. Vypadalo to, že ho něco znepokojilo. „Ještě jedna věc. Když byla Vanda součástí jejich klanu, znamená to, že i ona se účastnila těch jatek?“

S Tristanem ten dotaz ani nehnul. Adrianovi tak bylo jasné, že stejná věc napadla i jeho, a už měl od Vandy i odpověď.

„Prý jednou. Neřekli jí, co se bude dít. Zjistila to, až když ten masakr začal.“

„A to s tou rodinou i dál zůstávala?“

„Jo. Dle jejích slov byla hned od proměny vychovávána tak, že jsou upíři na vrcholu potravního řetězce a že tohle všechno je jen přirozený řád. Když pustíš lva ke gazele, taky ji zabije.“

„Ale aby se najedl. Nevyvraždí pro zábavu celé stádo.“

„Ano. Já vím. Vanda na to měla podobný pohled. Bylo to poprvé a naposledy, co se toho zúčastnila. A zatímco v tom Marcus se svou rodinou v průběhu let pokračovali, ona zůstávala doma a snažila se to ignorovat.“

Adrianovi se to nelíbilo. „Trisi, promiň, ale co za člověk dokáže jen tak sedět, zatímco tvůj partner vraždí stovky nevinných lidí?“

„Slabý člověk,“ ozvalo se ze zimní zahrady. Vanda stála v otevřeném křídle dveří.

Tristan i Adrian sebou trhli, ani jeden o ní totiž nevěděl.

„Co tu děláš?“ hlesl Tristan.

„Omlouvám se, ale říkala jsem si, že možná bude lepší vysvětlit některé věci Adrianovi osobně. Nechci, aby mezi námi vznikala nějaká nejistota nebo napětí. Jestli totiž do toho máme jít, musíme si všichni bezmezně věřit.“

Elegantně přešla ke stolu, kde se usadila. Vlasy měla vyčesané do drdolu, oči zvýrazněné černou barvou. Adrian ji asi nikdy neviděl v kalhotách. Působila na něj úplně jinak.

„Dostanu taky sklenku?“ zeptala se.

Adrian se pousmál. „Jistě.“

Když měli všichni tři nalito, oba upíři zaměřili svou pozornost na Vandu. Ta se po prvním doušku vrátila k tomu, co říkala.

„Před staletími jsem byla někdo úplně jiný. Stejně jako budete za pár staletí jiní i vy. Já byla bohužel naivní, prostoduchá, slabá. Skoro bez vlastní vůle. A drželo se mě to nezdравě dlouho.“

„Co to změnilo?“ zeptal se Adrian.

„Věděla jsem, že to, jak Marcusova rodina funguje, je špatné. Ale milovala jsem ho a nedokázala si představit život bez něj. Nebo bez podpory celého klanu. Asi to zní šíleně, ale byla jsem ochotná všechno to špatné ignorovat, protože jinak o mě bylo po všech stránkách postaráno. Za lidského života jsem si ani v těch nejdivočejších představách nepomyslela, že bych někdy mohla žít tak, jak mi to Marcus umožnil. Jenže nic v sobě nemůžete dusit věčně. A tak nebylo divu, že to ve mně časem začalo vrít. S každým rokem to víc a víc probublávalo na povrch, až to překonalo i tu věc, o které jsem si myslela, že je to láska. A tak jsem odešla.“

„Tristan říkal, že to nebyl moc příjemný odchod,“ podotkl Adrian.

Vanda se pousmála. „To tedy nebyl.“ Obrátila do sebe zbytek rumu.

„Je tu ale ještě jedna věc, co mě zajímá,“ ozval se Tristan. „Pochopil jsem, že Ferdinand bude vražedný pomatenec, ale

jsou takoví skutečně všichni? Není mezi nimi někdo, kdo by aspoň trochu bojoval s vlastním svědomím?“

„Myslím, že ne. Ferdinand jim už za lidského života vtloukal do hlavy, jak jsou jako královská rodina nadřazeni všem ostatním. Stojí si za tím, že když si vládu nad královstvím vybojoval, může si s ním teď dělat, co se mu zamane. Vzpomínám si, že August měl občas jisté záchvěvy. To kvůli tomu, že mu lovci zabili rodinu. Ale nikdy to moc nedával najevo, jelikož nikdo nechce před Ferdinandem ukázat slabost. Jejich hranice mezi respektem a strachem je velmi tenká. Sama jsem se vždy vyhýbala tomu, být s ním o samotě, a snažila jsem se docílit toho, aby s ním i Marcus netrávil více času, než musel. Jenže to bylo k ničemu. On ho miluje. Je to přece ten, kdo je všechny zachránil.“

Tristan si v hlavě budoval jejich hierarchickou pyramidu. „Takže on je tedy hlavou celého klanu? I v letech, kdy fyzicky nesedí na trůně?“

Vanda přikývla. „On tam vlastně sedí pořád, i když navenek ne. To on má vždy poslední slovo při jakémkoli rozhodování.“

Adrian přešel prstem po hraně své sklenice. „Je nějaká šance, že když zabijeme jeho, zbytek rodiny se rozuteče? Jako když setneš hadovi hlavu?“

„To si nemyslím. Naopak se bojím, že by je to mohlo víc stmelit a skončilo by to naší smrtí.“

„A kdo je nejslabší článek?“ pokračoval Adrian. Vandě i Tristanovi bylo jasné, že i on si ve své hlavě tvoří pyramidu a případné plány.

„Nemyslím si, že ho mají. Spousta lidí by asi řekla, že jím je Miriam, protože vypadá tak zranitelně a někdy nepůsobí příliš bystře, ale opak je pravdou. Je nebezpečnější než Marcus sám. Navíc jestli jde Ferdinand někomu aspoň trochu na ruku, tak jí. Prvních padesát let po proměně mu vyčítala, že ji připravil o lidský život, který ji čekal. A o možnost mít vlastní děti.“

„To chápu. Ale kdyby ses měla zamyslet, po kom jít jako po prvním, kdo by to byl?“

Vanda se nadechla k odpovědi, ale místo slov pokynula Adrianovi, aby jí dolil. Až když se napila, pokračovala.

„Netroufnu si odpovědět. Faktem totiž je, že všichni občas působí zranitelně a slabě, ale není tomu tak. Viděla jsem, jak Amelie utrhla hlavu medvědovi. Jak Elisa vyvraždila dvacetičlenný klan upírů, protože ji urazili... Na nikoho z nich bych si netroufla. Podle mě na to budeme muset jít jinak a určitě ne silou.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Tristan. Tušil, že Vandu něco napadlo.

„Možná, ale říkám jen možná, by se nám podařilo je rozdělit. A nemyslím tím fyzicky, ale emočně. Strávila jsem s nimi hodně času a vím, že se umí rozhádat jako psi. Hlavně August a Marcus. Přirozená bratrská rivalita, řekla bych. Kdybychom jim dali důvod...“ Na Vandě bylo vidět, jak vzpomíná na všechna ta léta a hledá v nich něco, co by jim mohlo pomoci. „Možná by se nám podařilo na nějaký čas Augusta a Sarah izolovat.“

„Izolovat?“ zopakoval Adrian.

„Ano. Vzpomínám si, jak se jednou August s Marcusem porafali natolik, že se málem zabili. A August pak na čtyři roky úplně zmizel. Tehdy ještě nebyl se Sarah. Kdyby... Možná... Kdyby se nám tohle povedlo zopakovat, tak bychom mohli Augusta a Sarah oddělit od ostatních a pak...“ Zamyslela se. „Pak bychom je za pomoci dalších upírů a čarodějek možná dokázali zabít. A jeden z hlavních upírů by byl ze hry.“

„Napadlo tě něco podobného už tenkrát?“ zeptal se Tristan.

„Ano. Ale to, o čem se bavíme, je na roky a roky práce a plánování. A tehdy jsem nechtěla tak dlouho čekat – že se je třeba podaří rozhádat, někdy, možná... Čekala bych, ale i tak bych všechno měla nejisté. A to jsem tehdy nedokázala.“

Adrian se přihlásil o slovo. „Počkej chvíli. Chceš mi říct, že všech sedm je stále pohromadě v hlavním městě?“

Vanda zavrtěla hlavou. „Ne pořád. Ale často. Zbytek času jsou rozeseti na svých hradech či v palácích po království. Ale i tam jsou za hordou stráží. Když se tehdy August odtrhl, byl sám. A přesně to bychom potřebovali.“

„Stejně ale asi předbíháme, ne?“ povzdechl si Adrian.

Tristan se trochu zamračil. „Proč myslíš? Potřebujeme probrat, jak na to půjdeme.“

„To ano, ale až ve chvíli, kdy budeme vědět aspoň to, kde vlastně jsou. Jaké je jejich současné rozmístění? Kdy se uvidí všichni? Kde? Plánují nějaké cesty? A hlavně, stále jsme tu jen my tři...“

„Adrian má pravdu,“ souhlasila Vanda. „Musíme postupně.“

„Přesně. Řekněme si, co budou následující kroky.“ Adrian ukázal na Vandu. „Ty pošleš posly, aby nám zjistili všechny možné potřebné informace. To předpokládám může pár měsíců trvat. A já se vydám do Ardenthalu a pokusím se kontaktovat tamní čaroděje, jestli by nám nepomohli.“

„Předtím si ale musíš být stoprocentně jistý, že nejsou podřízeni Orientu,“ upozornila ho Vanda. „Pokud by byli a celý náš plán kvůli tomu praskl, skončíme mrtví. Všichni tři.“

„Rozkošné,“ pronesl Adrian sarkasticky. „A kdy chcete, abych vyrazil?“

„Během pár dní,“ navázal Tristan. „Nepředpokládáme, že se tam zdržíš nějak dlouho, ale ať máme v té věci s čaroději jasno.“

„Dobře.“

„Pak je tu ještě jedna věc,“ pokračoval Tristan. „Vando? Budu potřebovat čarodějkou, která by mi pomohla najít jinou čarodějkou. Takovou, která bude víc než ochotná nám pomoci.“

Adrian se napřímil. „Chceš najít Alechandru? Tu, co jsi jí platil krví?“

„Přesně tak. Orient po ní jde. Myslím, že se k nám ráda přidá. Jen netuším, kde by mohla být. Z domu, kde bydlela, se plánovala rychle odstěhovat. A je to už přes dva roky.“

„Znám pár ověřených čarodějek i čarodějů tady ve městě. To nebude problém. Máš něco, co jí patří? Bez toho ji ne-najdeme, obávám se.“

„To úplně ne,“ odvětil Tristan. „Ale ona má něco, co patří mně. Litry mojí krve. To by přece mohlo fungovat.“

„To asi ano.“

„Až ji najdeme, vydám se pro ni. A když vše půjde hladce, přivedu ji s sebou. Adrian mezitím zjistí, co má, a pak už budeme jen čekat na posly.“

„Správně. A teprve po jejich návratu bych plánoval, co dál,“ uzavřel Adrian.

Viseria Palamonti byla jednou z nejlepších čarodějek v Gechkaru a už dlouhá léta spolupracovala s Vandou, když bylo třeba. Měla snědou barvu kůže a krátké černé vlasy. Když přijala Vandino pozvání a večer dorazila k ní do sídla, Adrian ani Tristan nebyli schopni zamaskovat, jak je čarodějka zaujala. Byla neuvěřitelně přitažlivá. Oční líčení, zlaté doplňky a červené šaty to jen zvýraznily.

„Utřete si sliny, pánové, a přivítejte mou dobrou přítelkyni Viserii,“ představila ji Vanda.

Viseria se s ní srdečně objala a s Tristanem a Adrianem si podala ruku, přičemž si oba velmi důkladně prohlédla od hlavy až k patě.

„Zdá se, že Gechkar se stává útočištěm stále více upířů. A to i poměrně mladých, koukám.“ Měla dokonale bílé zuby a voněla po hřebíčku.

„Dostali jsme se sem docela náhodou,“ odvětil Tristan. „Ale když tady potkáte tak úžasnou společnost, jako je Vanda, už nemůžete jen tak odejít.“

Viseria si s Vandou vyměnila pobavený pohled. „Mladý a zdvořilý. Schválně, za jak dlouho ho to přejde.“

„Doufám, že nepřejde,“ řekla Vanda a všechny uvedla do společenské místnosti, kde už byla přichystaná láhev vína pro dámy a láhev rumu pro pány.

„Vanda říkala, že i vy sama jste tu našla útočiště,“ obrátil se Tristan k čarodějce, když se usadili. „A prý už před dlouhou dobou.“

„To ano. Mám ráda velká města, ale Gechkar je něčím unikátní. Asi je to tím, že je částečně odštěpený. Je tu živo, ale zároveň klid.“

„A jak dlouho už tu žijete?“ zeptal se Adrian.

„To byste zjistil, že je mi víc, než si myslíte, a to jako žena rozhodně nepřipustím,“ odvětila chladně Viseria.

Adrian se stáhl, nevěda, co říct, pak se ale čarodějka rozsmála.

„Dělám si srandu. Naopak. Někdy věk budí respekt. Jsem tu už skoro dvě stě devadesát let. Hodně cestuji, někdy jsem pryč i několik měsíců, ale vždycky se sem ráda vrátím.“

Následovalo otevření láhví a rozvinutí další konverzace, hlavně mezi oběma ženami, které si chtěly vyměnit poslední drby a zážitky ze svých posledních cest. Nevyhnuly se ani novým zkušenostem s muži a Tristan se díky tomu dozvěděl, že Vandě zřejmě velmi přirostl k srdci. S nikým jiným se v posledních letech tak dlouho nevidala. Nakonec se rozhovor stočil k jejich záležitosti a tehdy se Tristan zarazil. Nevěděl totiž, co všechno může Viserii říct.

„Klidně mluv,“ uklidila ho Vanda. „Můžeme jí věřit a myslím, že se do našeho plánu ráda zapojí, až ji s ním seznámíme. Řekni jí to celé od začátku.“

Tristan upřel na Viserii zkoumavý pohled, ale pak spustil a nic nevynechal. Když se dostal až k tomu, jak se vloupal k Vandě do sklepení, nedokázala skrýt čarodějka překvapení. Zřejmě si říkala, jak je možné, že Tristan ještě

dýchá. V tu chvíli se slova chopila Vanda a celé jí to vysvětlila a dovyprávěla. Se všemi detaily i plány do budoucna. Když skončila, Viseria vypadala zaraženě.

„To jsem tedy nečekala, když jsi mě pozvala,“ zažertovala a dopila sklenku vína.

Vanda jí hned dolila. „To se nedivím. I já sama jsem tím vším stále zaskočená. Ale chápeš, proč to chceme udělat, že?“

„Jestli to chápu? Já to podporuji. Před lety jsem s Ferdinandem měla co do činění. Nešel mi po krku nebo tak, ale viděla jsem, jak jedná s některými lidmi a jaká kouzla dovoluje provádět svým čarodějům na jeho půdě. Otřesné.“

„Jaká kouzla?“ zajímalo Tristana.

„Tehdy se jednalo o nějaké experimenty na dospívajících. Dva to nepřežili. Nejradši bych tam udělala bordel, ale byla jsem jen hostem v jejich městě i království. Bála jsem se, abych se tam odtud vůbec dostala živá, kdybych ho nasrala.“

Tristan si povzdechl. Byl už z celého toho klanu tak znechucený, že si ani nechtěl představit, co dalšího se tam ještě děje.

„Ale to je teď jedno. Hádám, že na úvod potřebujete nějaké kouzlo, je to tak?“ zeptala se Viseria.

„Přesně tak,“ odvětila Vanda. „Jak Tristan vyprávěl, setkal se s čarodějkou jménem Alechandra. Dle všeho by se k nám mohla přidat, jenže nemáme tušení, kde by mohla být.“

Viseria přikývla. „Dál nic neříkej. Pomůžu vám ji najít. Ale budu potřebovat něco jejího. Nejlépe.“

„Nic jejího nemáme. Ale ona má u sebe zásoby mé vlastní krve,“ řekl Tristan.

Viseria sebou trhla a na viditelnou chvíli se zarazila. „To by mohlo vyjít. Krevní kouzla bývají silná a přesná.“ Bylo na ní vidět, že ji informace vyvedla z míry, ale zřejmě se k tomu nechtěla nijak vyjadřovat.

Tristanovi to přesto nedalo. „Co se děje?“

„Ale nic, jen...“

„Prosím, Viserie,“ vložila se do toho Vanda. „Jestli máme spolupracovat, nesmíme si nic zatajovat. Něco se ti nelíbí – tak nám řekni, o co jde.“

Viseria se na chvíli stáhla sama do sebe. Jako kdyby se potřebovala poradit se svým druhým já.

„Já jen... Tristane, proč má u sebe tvou krev?“

„Byla to platba. Místo peněz chtěla zásoby mé krve. Zřejmě ji každý den konzumuje, aby byla silnější. Prý je to zdroj magické síly. Není to tak snad?“

„To ano, je to zdroj magické síly. Ale využívání takového zdroje není vůbec běžné. Je to, jednoduše řečeno, proti přírodě. Tvoje krev je naprosto specifická, jiná než krev lidí nebo čarodějů. A pár příkladů užívání upíří krve čaroději jsem už viděla. Všem sice dala velkou moc, ale jen na pár let. Pak je to zabilo.“

Tristan se div nezvedl ze židle. „Co? Jak to?“

„Časem tělo čaroděje otráví. Jak je to dlouho, co jste se viděli?“

„Zhruba dva a půl roku,“ odpověděl Tristan.

„To je ještě krátký čas.“

Tristan nevěděl, jestli si má z Viseriiných slov dělat hlavu. Když o jeho krev Alechandra žádala, vypadala jistě. Navíc mu připadala až příliš chytrá, než aby tohle nevěděla.

„Je možné, aby to čaroděj přežil?“ zeptal se.

„Možné to samozřejmě je. Ale muselo by se jednat o opravdu mocného čaroděje či čarodějkou. Natolik, aby jeho tělo dokázalo automaticky a dlouhodobě přetvářet upíří krev na čistou magii.“

Tristan se pousmál. „Tuhle čarodějkou chtěl sám Ferdinand naverbovat do jejich řádu. A když odmítla, poslal na ni svoje vrahy. Proč by tak jednal, kdyby nebyla opravdu silná?“

Viseria se zamyslela. Vypadalo to, že byla ochotná mu uvěřit. „Tak jako tak, měla by tohle riziko znát.“

„Další důvod ji najít,“ řekla Vanda.

Viseria se postavila. „Dobrá. Pojdme na to hned. Vandro? Obstarej prosím mapu království, nádobu na Tristano-vu krev a ideálně dvanáct svící.“

Všichni čtyři se přesunuli do sklepení, do místnosti s masivním dřevěným stolem, na kterém se hravě rozložila celá mapa Cidentalis. Byla obrovská a se spoustou detailů. Viseria rozmístila svíce po místnosti tak, aby tvořily kruh. V jeho vnitřku pak stáli všichni čtyři zúčastnění.

„Tenhle proces asi znáš, že?“ zeptala se Viseria Tristana, když k němu přistoupila s krátkou dýkou v ruce.

Přikývl. „Jo. Hledal jsem tak Vandu. Nebo aspoň podobně.“

„Výborně. Dlaň, prosím.“

Tristan nastavil ruku dlaní nahoru a Viseria po ní zkušene přejela ostrím. Použila přesně takovou sílu, jaká byla potřeba, aby se upří kůže protrhla. Krev se z rány vyřinula téměř okamžitě a odkapávala do připravené porcelánové misky.

„Dlouho jsem žádné kouzlo neviděl,“ poznamenal tiše Adrian, jenž celý ten proces zaujatě sledoval.

Viseria se otočila s miskou v rukách ke stolu. Začala šepat: „Hledám čarodějku, mezi jejíž břemena patří i tato krev. Hledám čarodějku, které tato síla koluje v žilách. Čarodějku jménem Alechandra.“ Tyto tři věty čtyřikrát zopakovala, pak obrátila misku vzhůru nohama a vylila její obsah na rozloženou mapu. Krev se nevsákla, ale držela si poměrně pevnou formu. Viseria opět začala opakovat, co říkala předtím. Stále a stále. Po několika minutách, kdy se vůbec nic nedělo, se zarazila. „Něco je špatně.“

Vanda a Adrian vypadali překvapeně. Tristan ne.

„Kouzlo, kterým jsme hledali Vandu, trvalo několik hodin,“ řekl. Předpokládal totiž, že je to ten samý případ.

„Jenže tohle by mělo fungovat hned. Máme jméno, víš, jak vypadá, má tvou krev. Přinejmenším by se ta krev měla aspoň rozlít určitým směrem. Ale nic. Navíc i cítím, že kouzlo stagnuje.“

„Ale proč?“ zeptala se Vanda.

Viseria zavřela oči a zhluboka se nadechla. Jako kdyby se snažila vstřebat něco, co nikdo jiný neviděl.

„Jsou dvě možnosti. První, že je mrtvá. A druhá, a k té se spíš přikláním, že má velmi propracované ochranné kouzlo.“

„Ale to umíš prolomit, že?“

Viseria zavrtěla hlavou. „To si nemyslím. Jestli už přes dva roky bere upíří krev, její kouzla jsou prakticky neproniknutelná. Moc dobře věděla, proč si o ni řekla.“ S poslední větou pohlédla na Tristana.

Nastala chvíle ticha.

„Tak jak ji najdeme?“ zeptal se Tristan zoufale.

Viseria pokrčila rameny. „Myslím, že v tuto chvíli nijak.“

„A co vystopovat ji od místa, kde jsme se setkali?“

„To kouzlo chrání polohu i stopy.“

Tristan si povzdechl a zklamaně se opřel o stůl. „Sakra. Tohle jsem nečekal. Počítal jsem s tím, že ji najdeme.“

„A není nějaká naděje, že by stále byla tam, kde tehdy?“ zeptal se Adrian. „Vím, žes říkal, že chtěla zmizet, ale třeba si to nakonec rozmyslela.“

„O tom dost pochybuju. Ale za pokus nic nedám. Až vyrazíš do Ardenthalu, vyrazím s tebou. Budu pak pokračovat podél pobřeží až tam, kde jsme se potkali. Ta vesnice se myslím jmenovala Bola. Hrozná díra.“

„O té jsem v životě neslyšela,“ divila se Viseria.

„Bylo to kousek od Mynthrylu. Zhruba padesát kilometrů.“

„Co když bude ta cesta zbytečná?“

„Budou tam za pár dní. Pak hned vyrazím zpět. I když...“ Tristana napadlo ještě něco. „Mohl bych navštívit Ericha. Našel mi ji tenkrát, třeba ji najde znovu.“

„Zabere to hromadu času,“ upozornila Viseria.

„Nezabere. Do měsíce jsem zpět, i kdybych jel za Erichem. Buď ji nenajdu a vrátím se po svých, anebo se vrátím

i s ní a to můžeme portálem. Ano, Adrian bude zpět asi rychleji, ale budu hned v závěsu.“

„Tristan má pravdu,“ podpořila ho Vanda. „Nezabere to tolik času. Navíc stejně budeme čekat, než se vrátí moji poslové. Aspoň ten čas nějak využijeme. Jestli je tak silná, jak se zatím jeví, budeme ji potřebovat.“

„Rozhodnuto. Já k Mynthrylu, Adrian do Ardenthalu, Vandini poslové do Orientu a Viseria se může nenápadně poptat u místních čarodějů, zda by se k nám někdo z nich nechtěl přidat. Doufám samozřejmě, že v této věci pochodí Adrian, ale kdo ví.“

Viseria přikývla. „Mám minimálně dva dobré kandidáty. Bylo by jich více, ale i odtud se nějakí čarodějové přesunuli do hlavního města.“

V tu chvíli to Tristana trklo. „Počkej. Takže máš nějaké informace o tom, co se tam děje?“

„Ano i ne. Já sama dostala nabídku se do hlavního města přesunout, údajně kvůli vyrovnání magické síly proti Orientu. Ale jestli to byla pravda? Netuším. Neměla jsem zájem, rychle jsem se s tím čarodějem rozloučila. Asi to byla chyba, možná jsem ho měla vyslechnout, ale zpět už to nevezmu. Navíc tvrdit může, co chce.“

„To je pravda,“ řekla Vanda. „Budeme potřebovat názor někoho nezáujatého. Někoho, kdo k nim nepatří.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ prohodil Adrian a dlouze se napil vína.

Nemyslel si, že se tam ještě někdy vrátí. Jen procházet tou vesnicí přišlo Tristanovi nadmíru odporné. A ten obrovský smrad, který mu dráždil nos, se nedal vydržet.

Celá cesta mu trvala pět dní. Většinu jí zdolal během, který ho ovšem neuvěřitelně vyčerpával. Musel se krmit vždy po západu slunce a ještě jednou před jeho východem.

Nakonec se ale dostal, kam potřeboval, na místo, kde společně s Alechandrou strávil měsíc života.

Zíral na dřevěný dům. Nic neslyšel. Žádné kroky, žádné dýchání, žádný tlukot srdce. Také si všiml, že nic v okolí není udržované tak, jak bylo tehdy.

Chtěl si však být jistý, a tak pro jistotu vešel dovnitř. Dveře musel sice vyrazit, ale to vzhledem k jeho síle nebyl žádný problém. Dům byl prázdný. Co v něm zůstalo, přikrývaly vrstvy prachu a pavučin. Tristan se smutně rozhlédl po prázdném pokoji.

„Kde jsi, Alechandro?“ zašeptal si sám pro sebe.